

1. Het is zover!

Je staat op het perron, en heel in de verte zie je eerst nog niets. Dan zie je een klein geelwit puntje licht. Het wordt groter, dat ene puntje blijkt te bestaan uit drie puntjes. Je weet: 'Daar komt de trein.' Toch duurt het voor je gevoel dan nog een hele tijd, maar er komt een moment dat hij stopt en dat je instapt.

Ik denk weleens: zo moet het ook voor de Here Jezus in Zijn leven van lieverlee steeds duidelijker geworden zijn. 'Mijn uur, dat komt. Dat uur, waar alles op uitloopt. Dat uur, waar alles om draait. Het moment, waarvoor Ik gekomen ben, vanuit de hoge hemel,

vanuit het eeuwige licht, naar deze donkere wereld. De tijd om Mijn leven te gaan geven aan het kruis, om deze mensheid te redden.'

Eerst is dat uur nog ver weg. Steeds, door het Evangelie heen, klinken die woorden:

'Mijn uur is nog niet gekomen.' 'Het is nog niet zover! De tijd is nog niet rijp!' Maar hier, in Johannes 12, klinken die diep ingrijpende woorden, vers 23: 'De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen moet worden verheerlijkt.' Jezus weet het, het staat voor Hem vast: nú is de tijd gekomen. Nú zal het erom gaan!

Hoe komt de Here Jezus daartoe, om dat nu te zeggen? Dat komt door die Grieken. Grieken, daarmee worden in die tijd bedoeld: niet-Joden. Grieks, dat was de wereldtaal. Hier zijn een paar mensen, ze komen van buiten Israël, en ze zeggen: 'We willen graag Jezus zien! We willen Hem ontmoeten! We hebben over Hem gehoord. Zouden we Hem kunnen spreken?'

En het lijkt wel of dat precies het signaal is dat Jezus nodig heeft. Die vraag van de Grieken, die triggert Hem. Nú is het moment gekomen! Aan de ene kant zijn er de Joodse leiders, die plannen maken om Jezus te doden, dat wordt al eerder in dit hoofdstuk vermeld. Aan de andere kant zijn er deze Grieken, vertegenwoordigers van de niet-Joodse wereld, die zeggen: 'Wie is Hij? We willen Hem graag zien! Kunnen we Hem ontmoeten?'

Dat is nu precies wat de Here Jezus op het oog heeft! Dat de hele wereld Hem zal zien, in Zijn glorie, in Zijn heerlijkheid. En dat Hij deze wereld eeuwig leven zal geven! Dáár is Hij voor gekomen! Dáár is álles om te doen geweest, Zijn hele reddingsproject! 'De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen moet worden verheerlijkt.'

2. De weg naar de glorie loopt... door de dood heen

Maar wat betekent die verheerlijking? Hoe komt Jezus tot die glorie? Hoe kan Hij de hele wereld redden? Dat zegt Hij er meteen achteraan, in vers 24: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort!'

'Hoe gaat dat in de landbouw?' zegt Jezus. 'Graankorrels, die kun je opeten. Je kunt er meel van malen, brood van bakken, heerlijk vers brood. Maar als je al je graankorrels opeet, dan heb je niets meer. Geen toekomst, je hebt later geen voedsel meer. Nee, er zijn altijd graankorrels nodig die je uit handen geeft, die je weggooit, in de aarde van het

land, en die graankorrels, die sterven. Die worden vies, ze raken verschrompeld, als je die weer tevoorschijn zou halen, dan zouden ze niks meer waard zijn. Ongeschikt voor consumptie. Maar alléén als je bereid bent zo'n graankorrel uit handen te geven, in de aarde, alléén als die graankorrel sterft, waardeloos wordt, dan kan hij ontkiemen, en tot een nieuwe korenaar uitgroeien, waarin misschien wel honderd nieuwe, prachtige graankorrels groeien.'

'Indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort!'

'Zó zal Ik verheerlijkt worden,' zegt Jezus daarmee. 'Ja, het zal groots zijn, geweldig, enorm, zó magnifiek! Leven, eeuwig leven voor miljoenen, miljarden mensen! Een grote oogst, een schare, een mensenmenigte die niemand tellen kan! Maar de éنية weg voor Mij om dat te bereiken,' zegt Jezus, 'de éنية weg naar die verheerlijking is de weg omlaag, de weg door de dood heen. Door de diepte van het dodenrijk heen.'

Is het een wonder dat Jezus staat

te trillen? Vers 27: 'Nu is Mijn ziel ontroerd.' Of, in de Nieuwe Bijbelvertaling, beter vertaald: 'Nu ben Ik doodsbang! En wat zal Ik zeggen? Zal Ik bidden: "Vader, verlos Mij uit deze ure?" Nee, dat kán Ik niet, want juist hiervoor ben Ik op dit moment aangekomen! Vader, verheerlijk Uw naam! Doe het maar, Vader! Doe het maar! Verheerlijk Uw naam, door Mij heen. Kom tot Uw doel met Mijn leven, door Mijn lijden heen, door Mijn dood heen!' Het lijkt wel alsof Jezus op dit moment de volle last van het lijden dat eraan komt op Zijn schouders voelt drukken. Maar Hij blijft trouw! Hij zál deze weg gaan, hoe doodsbang Hij ook is!

Gemeente, als wij straks het brood eten en de wijn drinken, besef het dan: Zijn lichaam is de prijs voor ons leven! Zijn bloed is de prijs voor onze redding! Nooit, nooit in de geschiedenis heeft iemand een hogere prijs betaald! U en jij en ik, wij zijn dúúr gekocht! Als je dat op je in laat werken, dan verandert dat je leven. Dan kun je nóóit meer makkelijk denken over zonde, over kwaad. Ook de kleinste zonden in je leven beginnen dan pijn te doen, schrijnend pijn te doen. Want er heeft bloed gevloeid om die zonden te verzoenen. De prijs was hoog, onvoorstelbaar hoog.

3. De prijs van de liefde

In de Engelse literatuur is er een beroemd gedicht. Dat gedicht, van de dichteres Rose Hartwick Thorpe, dat heet: 'Curfew Must Not Ring Tonight', 'De avondklok mag vanavond niet klinken'. In dat gedicht gaat het over Basil Underwood, een jonge militair in het Engelse leger, in de 17^e eeuw. Hij wordt verdacht van spionage, en een militaire rechtbank veroordeelt hem ter dood. Als de avondklok luidt, zal hij worden doodgeschoten. Maar zijn geliefde, Bessie, is er rotsvast van overtuigd dat hij onschuldig is. Ze weet dat later op die avond Cromwell zelf zal komen, Cromwell, de hoogste leider van Engeland. Ze weet het zéker: 'Als ik Cromwell maar kan spreken, dan zal die mij geloven, dat Basil onschuldig is! Maar ik móét uitstel krijgen, die klok mag nog niet luiden!' Bessie rent naar de koster van de

kerk. Die man is oud en stokdoof, al jaren luidt hij de klok, precies op tijd. Ze sméékt of hij de klok niet zal luiden, maar hij begrijpt niet wat ze bedoelt, en hij loopt, net als altijd, naar de toren. Wat Bessie ook doet, de koster is niet tegen te houden.

En dan? Dan neemt ze een besluit. Ze klimt zelf de toren in, al die ladders op, tot ze bij de klok komt, ze pakt de klepel vast, en al gaat de klok heen en weer, al wordt ze

Monument voor Bessie (Blanche Heriot) in de Engelse plaats Chertsey in het graafschap Surrey

Voor de liefhebbers:

CURFEW MUST NOT RING TONIGHT

by Rose Hartwick Thorpe (1850-1939)

Slowly England's sun was setting o'er the hilltops far away,
Filling all the land with beauty at the close of one sad day;
And its last rays kissed the forehead of a man and maiden fair,—
He with steps so slow and weary; she with sunny, floating hair;
He with bowed head, sad and thoughtful, she, with lips all cold and white,
Struggling to keep back the murmur, "Curfew must not ring to-night!"

"Sexton," Bessie's white lips faltered, pointing to the prison old,
With its walls tall and gloomy, moss-grown walls dark, damp and cold,—
"I've a lover in the prison, doomed this very night to die
At the ringing of the curfew, and no earthly help is nigh.
Cromwell will not come till sunset;" and her lips grew strangely white,
As she spoke in husky whispers, "Curfew must not ring to-night!"

"Bessie," calmly spoke the sexton (every word pierced her young heart
Like a gleaming death-winged arrow, like a deadly poisoned dart),
"Long, long years I've rung the curfew from that gloomy, shadowed tower;
Every evening, just at sunset, it has tolled the twilight hour.
I have done my duty ever, tried to do it just and right:
Now I'm old, I will not miss it. Curfew bell must ring to-night!"

Wild her eyes and pale her features, stern and white her thoughtful brow,
As within her secret bosom, Bessie made a solemn vow.
She had listened while the judges read, without a tear or sigh,
"At the ringing of the curfew, Basil Underwood must "die.
And her breath came fast and faster, and her eyes grew large and bright;
One low murmur, faintly spoken. "Curfew must not ring to-night!"

She with quick step bounded forward, sprang within the old church-door,
Left the old man coming slowly, paths he'd trod so oft before.
Not one moment paused the maiden, But with eye and cheek aglow,
Staggered up the gloomy tower, Where the bell swung to and fro;
As she climbed the slimy ladder, On which fell no ray of light,
Upward still, her pale lips saying, "Curfew shall not ring to-night!"

meegesleurd, en al beuken haar handen tegen de rand van de klok, er komt géén geluid! 'Curfew Must Not Ring Tonight'.

Die avond komt Cromwell. Bevend valt ze voor hem op de knieën. Haar handen zitten onder het bloed, half verbrijzeld door de slagen van de klepel tegen de klok. En Cromwell? Die is diep ontroerd. Zóveel liefde...! Meteen wordt Basil Underwood vrijgelaten.

Geloof het maar, dat hij nog vaak die handen gestreeld heeft. Vervormde handen, lelijke handen. Maar voor Basil Underwood de mooiste handen op aarde. Want het bloed dat uit die handen stroomde betekende voor hem: leven!

Gemeente, voor ieder van ons is de hoogste prijs betaald. De prijs van de liefde. De meest vergaande liefde die mogelijk is, op aarde en in de hemel.

Ook uw leven is gekocht, ook jouw leven. Beseft u het?

Aan het Avondmaal strelen we de handen van onze Verlosser.
Amen.

Reageren? René van Loon, tel. 010-442 6280,
c.m.van.loon@freeler.nl

She has reached the topmost ladder, o'er her hangs the great dark bell;
Awful is the gloom beneath her, like the pathway down to hell.
See! the ponderous tongue is swinging; 'tis the hour of curfew now,
And the sight has chilled her bosom, stopped her breath, and paled her brow.
Shall she let it ring? No, never! Her eyes flash with sudden light,
As she springs, and grasps it firmly: "Curfew shall not ring to-night!"

Out she swung,— far out. The city Seemed a speck of light below,—
There twixt heaven and earth suspended, As the bell swung to and fro.
And the sexton at the bell-rope, old and deaf, heard not the bell,
Sadly thought that twilight curfew rang young Basil's funeral knell.
"Still the maiden, clinging firmly, quivering lip and fair face white,
Stilled her frightened heart's wild throbbing: "Curfew shall not ring tonight!"

It was o'er, the bell ceased swaying; and the maiden stepped once more
Firmly on the damp old ladder, where, for hundred years before,
Human foot had not been planted. The brave deed that she had done
Should be told long ages after. As the rays of setting sun
Light the sky with golden beauty, aged sires, with heads of white,
Tell the children why the curfew did not ring that one sad night.

O'er the distant hills comes Cromwell. Bessie sees him; and her brow,
Lately white with sickening horror, has no anxious traces now.
At his feet she tells her story, shows her hands, all bruised and torn;
And her sweet young face, still haggard, with the anguish it had worn,
Touched his heart with sudden pity, lit his eyes with misty light.
"Go! your lover lives," said Cromwell. "Curfew shall not ring to-night!"

Wide they flung the massive portals, led the prisoner forth to die,
All his bright young life before him. Neath the darkening English sky,
Bessie came, with flying footsteps, eyes aglow with lovelight sweet;
Kneeling on the turf beside him, laid his pardon at his feet.
In his brave, strong arms he clasped her, kissed the face upturned and white,
Whispered, "Darling, you have saved me, curfew will not ring to-night."